

Magnificat (aut. overs. 1992)

Gregoriansk (AM 493) efter Det Danske Antifonale

1. tone

Antifon

Nu går jeg til ham, som har sendt mig,* og in- gen af jer spør- ger mig: Hvor går du hen? Hal- le- lu- ja, Hal- le- lu- ja.

Lovsangen

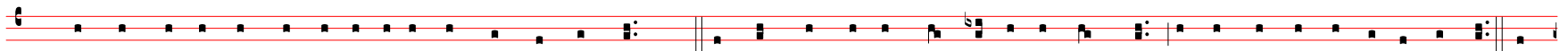
Min sjæl op- hø- jer Her- ren,* og min ånd fry- der sig o- ver Gud, min frel- ser! Han har set til sin rin- ge tje- ner- in- de. For her- ef-

ter skal al- le slæg- ter pri- se mig sa- lig, thi den Mæg- ti- ge har gjort sto- re ting mod mig. Hel- ligt er hans navn,

og hans barm- hjer- tig- hed mod dem, der fryg- ter ham, va- rer i slægt ef- ter slægt. Han har ø- vet væl- di- ge ger- nin- ger med sin arm, split-

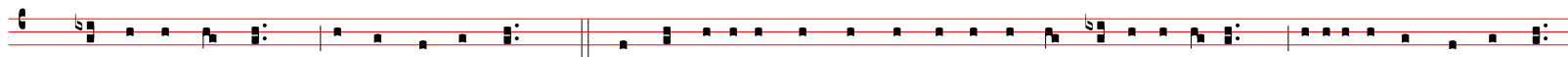
tet dem, der er hov- mo- di- ge i de- res hjer- tes tan- ker; han har styr- tet de mæg- ti- ge fra tro- nen, og han har op- hø- jet de rin- ge; sul-

ten- de har han møt- tet med go- de ga- ver, og ri- ge har han sendt tom- hæn- det bort. Han har ta- get sig af sin tje- ner Is- ra- el

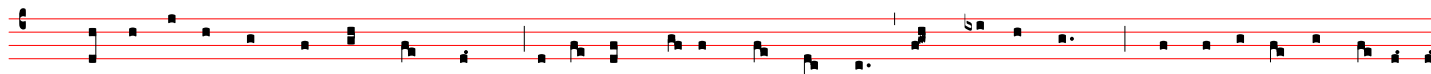

og hu- sker på sin barm- hjer- tig- hed, som han til- sag- de vo- re fæd- re, mod A- bra- ham og hans slægt til e- vig tid. Æ- re væ- re Fa-

de- ren og Søn- nen og Hel- lig- ån- den, som det var i be- gyn- del- sen, så- le- des og- så nu og al- tid og i al e- vig- hed. A- men.

Antifon

Nu går jeg til ham, som har sendt mig, og in- gen af jer spør- ger mig: Hvor går du hen? Hal- le- lu- ja, Hal- le- lu- ja.